

РЕШЕНИЕ

№ 2426

гр. София, 09.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20211100514920 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 20188162 от 20.09.2021 г. по гр.д. № 52621/2020 г. по описа на СРС, 164 с-в, е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК, че О.О.Е., с ЕГН *****, дължи на „Р.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, сумата от общо 10 535, 67 евро, от която:

- 10 000 евро, представляваща изискуема главница по Договор за ползване на безконтактна кредитна карта;
- 460,75 евро, представляваща редовна /възнаградителна/ лихва за периода 16.02.2019г. - 16.05.2019г.;
- 22,80 евро - изискуема наказателна лихва /неустойка/ за периода 16.03.2019г.- 16.05.2019г.;
- 37,12 евро - изискуема застрахователна премия за периода 15.03.2019г. - 15.06.2019г.;
- 15,00 евро - изискуема такса за периода 13.03.2019г. - 11.04.2019г., както и законна лихва за забава от 11.10.2019г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 58263/2019г. по описа на СРС, 164 състав в полза на ищеца.

Срещу така постановеното решение е постъпила жалба от ответника О.О.Е., в която се посочва, че същото е неправилно и незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и допуснати процесуални нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че в производството е останало неразгледано възражението на ответника, че страните са били обвързани и от друг договор преди процесния от 2011 г. Последното не е било съобразено от съда при решаване на спора като не било

съобразено дали операциите от 2011 г. до 2016 г. са били осчетоводявани редовно. Налице е противоречие, според жалбоподателя в приетата пред ССЧЕ, което не е било съобразено от съда. Неразгледано от съда е останало и възражението на ответника за недействителност на договора, тъй като не е установено същият да е индивидуално уговорен. Поддържа, че не дължи вземанията- главни и акцесорни и постановеното от СРС решение се явява неправилно. В договора били предвидени два различни лихвени проценти; не било взето предвид, че клиентът може да избира между два различни отчетни периода, което променяло и срокът за плащане на минималната погасителна вноска, както и началният период на изпадане в забава. Съдът не се бил произнесъл и по възраженията за недействителност на клаузи от договора съобразно изискванията на ЗПК и ЗЗП. Неправилно съдът приел и че кредитополучателят дължи застрахователни вноски по договора. Това съответно е довело и до неправилни изводи за дължимите суми по договора за кредит при извършените погашения.

Въззиваемата страна - ищец е депозирал отговор на въззивната жалба, в който оспорва същата и моли решението на СРС да бъде потвърдено в обжалваните части, като правилно и законосъобразно.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира същата за неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Съдът приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Решението на СРС е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

В производството е установено, че страните са сключили Рамков договор № 1106020354112100 за издаване и ползване на международна кредитна карта от 27.05.2016г., по силата на който „Райфайзенбанк (България)" ЕАД в качеството на кредитодател е издала основна безконтактна кредитна карта с чип RaiCARD Fix/Visa Classic/MastrerCard Gold/BILLA Visa Classic на името на картодържателя О.Е. с ПИН и е одобрила кредитен лимит в размер на 10000 евро, на основание подписано от 02.06.2011 г. искане за издаване на карта, по сметка с IBAN: ****. Издадената от банката карта била със срок на валидност 3 години, а кредитът е бил усвоен на посочената дата 27.05.2016г.

Доводите на въззивника за недействителност на договора за кредит, съдът намира за неоснователни. В производството е установено, че ответникът е удостоверил с подписа си, че му е предоставен в достатъчен срок преди подписването на договора проекта на договора, същия се е запознал с условията по него, вкл. с цялата съдържаща се в Договора предварителна информация, изискуема по чл.41 от ЗПУПС. С подписа си под договора, ответника е декларирал също, че му е предоставена на хартиен носител преддоговорна информация, свързана с кредитния лимит, във формата на стандартен европейски формуляр съгл. чл.5 от ЗПК и е потвърдил, че се е запознал с

нея. Следователно, всички възражения за наличието на нищожни клаузи в договора, както и такива противоречащи на ЗПК, ЗЗП и др., вкл. за дребен шрифт са неоснователни.

С т.2 от договора страните уговорили, че в случай, че кредитния лимит и сметката са използвани на основание предходен Рамков договор /какъвто е процесния случай/ с референтен № 1106020354112100, задълженията по сметката ако има такива, остават дължим от Картодържателя, като отношенията по повод използването на кредитния лимит и сметката, както и погасяването на задълженията се преуреждат от разпоредбите на този договор, а предходния Рамков договор се прекратява, считано от датата на подписване на настоящия Рамков договор.

С оглед така договореното, настоящият състав намира за неоснователни оплакванията, че при постановяване на решението си съдът не е съобразил съществуващия преди процесния договор задължения по предходен договор със същия предмет от 2011 г. Според дадената от експерта по приетата пред първата инстанция ССЧЕ, която настоящия състав кредитира по реда на чл.202 ГПК непогасеното задължение в общ размер 8467.92 евро към 18.05.2016 г. е прехвърлено за погасяване към новия договор сключен 27.05.2016 г. Съответно, както е посочено в допълнителното заключение на вещото лице, само при отчитане заплатените от кредитополучателя суми 36289.62 евро като погашения единствено на главница, то, към 18.05.2016 г. би останала непогасена главница в размер на 3394.03 евро, а не посочената в основното заключение 10000.00 евро. Доводите на въззивника за противоречие в изводите на съда основани на противоречие в приетата ССЧЕ съдът намира за неоснователни и недоказани.

Видно от представената Справка по чл.366 от ГПК, целия отпуснат кредитен лимит /с първоначалния договор от 2011 г./ бил усвоен към 16.06.2015 г., както и повторно към 16.02.2019 г. /след подновяването на кредитната карта, с новия Рамков договор от 27.05.2016 г.

Размерът на задълженията на ищеца по договора за кредит от 2016 г. са установени, чрез приетите пред първата инстанция доказателства и констатациите на ССЧЕ, сочещи, че размерът на неплатените суми към 11.10.2019 г. възлиза на 10 535, 67 евро, от която сума 10 000 евро - неплатена главница; 463,70 евро - неплатена договорна лихва с падежи 16.02.2019 г. до 16.05.2019 г.; 22, 80 евро - неплатени наказателни лихви за периода от 16.03.2019 г. до 16.05.2019 г.; 21, 88 евро - неплатени такси от 04.02.2019 г. до 11.04.2019г. и 27, 29 евро - неплатена застрахователна премия, дължима за периода от 15.03.2019 г. до 15.05.2019 г.

За формиране на сочените непогасени задължения е съобразено, че с чл.40 от договора за кредит на клиента е предоставена възможност да избира между два варианта на отчетни периоди за ползване на картата: от 16-то число на месеца до 15-то число на следващия месец или от 2-ро число на месеца до 1-во число на следващия месец, като срокът за плащане на МПВ /минимална погасителна вноска/ е фиксиран на 17 дни след края на избрания отчетен период/който и в двата варианта е 30 дни/. Доводите на въззивника за промяна в размерът и срокът за погасяване на минималната погасителна вноска с упражняване правото на избор от страна на клиента на посочения отчетен период, съдът намира за неоснователни. При определяне непогасените задължения по кредита от страна на експерта по ССЧЕ е съобразен избрания от кредитополучателя срок за плащане на минимална погасителна вноска и начислените задължения за възнаградителна и наказателна лихва по договора. Както е посочено в постановеното решение на СРС и настоящия състав изцяло възприема, към датата на връчване на исковата молба за отговор в срока по чл.131 ГПК /на 24.11.2020 г./ задълженията по кредита са изцяло падежирали /тригодишния срок от издаването на

кредитната карта е изтекъл на 27.05.2019 г./ като няма данни задължението по него да е погасено чрез плащане от страна на ответника. Последното регистрирано плащане от страна на картодържателя е било отчетено на 30.01.2019 г., когато е внесена сумата от 1479,59 евро, след което длъжникът преустановил плащанията по кредитната карта.

Съответно, при дадени от експерта по ССЧЕ констатации, че претендираните от ищеца наказателна лихва и възнаградителна лихва са начислени в уговорените с договора за кредит размери, съответно по т.47 и т.33 от Рамковия договор, то, доводите на въззивника за неправилни фактически констатации, по които съдът е формирал неправилни изводи се явяват неоснователни.

Основното задължение на кредитополучателя е заплащането на определена падежна дата на МПВ в определен процент от усвоения кредитен лимит или пълно погасяване на усвоената през последния отчетен период, сума. Чрез събраните в производството доказателства е установено, че ответникът е в пълно неизпълнение по отношение на основното си задължение като кредитополучател да извършва погашения в посочените размери. В чл.50 от договора, страните уговорили, че срока на ползване на кредитния лимит съвпада със срока на действие на Договора, но не по-късно от срока на валидност на Картата.

Съответно, при отчитане задълженията на ответника е съобразено поетото от последния задължение с разпоредбите на Раздел XVI „Застраховки“, че за негова сметка от името и в полза на банката се сключва застраховка „Живот“ по издадената кредитна карта. В същите е предвидено, че в случай на обявяване на предсрочна изискуемост на усвоения кредитен лимит, банката преустановява заплащането на застрахователните премии и не подновява застраховката за следващи отчетни периоди. С оглед това доводите на въззивника за неправилно начисляване на задължения на кредитополучателя за застрахователни премии се явяват неоснователни.

Ето защо исковете за установяване съществуване на парични вземания по договора за кредитна карта се явяват основателни и доказани за посочените размери.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата 100.00 лв.-разноски за възнаграждение за юрисконсулт за въззивната инстанция.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20188162 от 20.09.2021 г. по гр.д. № 52621/2020 г. по описа на СРС, 164 с-в.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, О.О.Е., с ЕГН ***** да плати на „Р.Б.“ ЕАД, ЕИК *****, сумата от 100.00 лева разноски за въззивното производство.

Решение може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____